

عنوان مقاله:

تبیین مدل مفهومی زمینه‌گرایی فرهنگی در حیطه‌ی شهرسازی

محل انتشار:

چهارمین کنفرانس ملی شهرسازی و معماری دانش بنیان (سال: 1402)

تعداد صفحات اصل مقاله: 14

نویسندگان:

مهلقا شاهد - دانشجوی دکتری معماری، گروه معماری، واحد سنندج، دانشگاه آزاد اسلامی، سنندج، ایران

حسن ستاری ساربانقلی - دانشیار گروه معماری و شهرسازی، واحد تبریز، دانشگاه آزاد اسلامی، تبریز، ایران

ارسلان طهماسبی - استادیار گروه معماری، واحد سنندج، دانشگاه آزاد اسلامی، سنندج، ایران

خلاصه مقاله:

هر زمینه و متن شهری دارای ویژگی‌هایی است که به طراحان در خصوص نحوه مداخلات کلیدی رهنمودهای لازم را ارائه می‌کند. راه حل‌هایی که توسط شهرسازان و معماران در طراحی به کار گرفته می‌شود، گاهی منجر به سیمای ناهمگون شهرها یا عدم ارتباط با زمینه فرهنگی و کالبدی بستر موضوع می‌گردد. با توجه به این که شهر تبلور کالبدی- فضایی فرهنگ و مجموعه فعالیت‌های انسان است و از سویی سرعت تغییرات جامعه‌ی امروز در مواردی مانع شکل‌گیری هارمونی بین بافت کالبدی و متن فرهنگی شهر شده است، مطالعه مفاهیم مرتبط با رویکرد زمینه‌گرایی فرهنگی در حوزه شهرسازی دارای اهمیت می‌باشد. این تحقیق با هدف تبیین مدل مفهومی زمینه‌گرایی فرهنگی در حیطه شهرسازی انجام گرفته است. روش تحقیق بصورت کتابخانه‌ای و تبیین توصیفی - تحلیلی جهت شناسایی مفاهیم و تبیین مدل می‌باشد. بر اساس یافته‌های تحقیق، هدف زمینه‌گرایی فرهنگی ایجاد کلیت معنادار در شهر (به منزله یک متن) بوده و در این راستا توجه به موضوع فرهنگ به عنوان تعریف‌کننده الگوی رویدادهای (عناصر کالبدی) خاص در بستر طراحی و داشتن ارتباط معنادار با سایر اجزای زمینه که منجر به ایجاد یک کلیت منسجم می‌شود، از مهم‌ترین مولفه‌های زمینه‌گرایی فرهنگی محسوب می‌شود. بنابراین در راستای بهبود کیفیت ارتباط انسان و محیط و تقویت وجوه انسانی فضاهای شهری و شخصیت منحصر بفرد زمینه‌های طراحی چنین رویکردی باید در طراحی فضاهای جدید شهری با بازطراحی عناصر موجود، در اولویت کار شهرسازان قرار گیرد.

کلمات کلیدی:

زمینه‌گرایی، فرهنگ، شهرسازی، زمینه فرهنگی

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1797999>

